

[Elna Munch.]

Københavns Kommune er gaaet med til den, er fuldkommen uforstaaeligt og finder maaske kun sin Forklaring i, at Trafikministeren har sat Borgmesteren for 4de Afdeling Stolen for Døren og sagt til ham, at hvis han ikke gik frivilligt med til dette, gennemførte Ministeren det ved en Lovbestemmelse, som bemyndigede Staten dertil; igennem skulde det.

Og saa Bygningen i Heibergsgade ud til Rendestenen! Samtidig med at Københavns Kommune køber Ejendomme i dyre Domme og river dem ned for at udvide Garderne, tvinger Trafikministeren Kommunen til en saadan ganske ufornoden Ødelæggelse af en Gade. Og hvilken Foringelse er ikke alle de omliggende Ejendomme Genstand for, ikke mindst Ejendommen lige overfor i Heibergsgade, hvor flere Hundrede Arbejdere staar og arbejder i Lokaler, som vender ud til Gaden, og som nu fuldkommen vil blive berøvet Lys og Luft.

Udvalget har fremskaffet en Erklæring fra den kongelige Bygningsinspektør, der begynder saaledes:

„At føje en Tilbygning til et Bygningsværk af en saa sluttet og monumental Karakter som det kongelige Teater, saaledes at det nye fuldt og naturligt slutter sig til det gamle, maa paa Forhaand erkendes at være uløseligt.“

Hermed burde Projektet være fældet, for ganske vist gør Bygningsinspektøren nogle Bemærkninger om, at

„som Opgaven foreligger, med de bestemte Fordringer om Beliggenhed og Størrelsesforhold“,

maa den foreliggende Løsning siges at være „saa god, som den efter Omstændighederne kan blive“,

men dette bekræfter jo til fulde, at man ikke kan lægge Bygningen dér, hvor den er anbragt. Naar den endelig skal anbringes dér, kan der vel neppe findes en bedre Ordning, end den, man her har planlagt, men det er netop det uhyggelige ved hele Planen, at der neppe er Mulighed for Forbedringer paa dette Sted.

Man klasker altsaa ganske samvittighedsløst et mægtigt Taarn op ved det kongelige Teater, tværs over en Gade. Som en kæmpemæssig Stærekasse hænger det dér med sit blinde forlorne Vindu.

Det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen kom ind paa en Erklæring fra Forskønnelsesforeningen. Jeg skulde ikke have nævnt denne, hvis det ærede Medlem ikke havde draget den frem til Støtte for sin Paa-stand. Jeg skal ikke fordybe mig i den,

men indskrænke mig til den Bemærkning, at som Forholdene ligger, naar man ved, at Arkitekten er Medlem af Forskønnelsesforeningens Bestyrelse, tror jeg, Forskønnelsesforeningen skulde have Erklæret sig for inkompetent til at afgive Erklæring i denne Sag.

Og i denne Stærekasse skal Scenen anbringes, udsat for Støj fra Gaden fra alle Kanter, Støj, som efter sagkyndiges Sigende ikke kan dæmpes tilstrækkeligt.

Tilskuerspladsens Form er imod alle Regler lang og smal; tilmed er den bredere fortil end bagtil, saa vidt man da kan forstaa Tegningerne, saaledes at man fra de forreste Yderpladser kun kan se en Brøkdel af Scenen og de bageste Tilskuere kommer længere bort fra Scenen, end de er nu i det kongelige Teater. Et Teater, hvor de forreste ikke kan se og de bageste ikke kan høre — det var egentlig ikke det, man forstod ved den saalænge eftertragtede intime Scene!

Fordelen ved at lægge de to Scener i Nærheden af hinanden skulde jo være, at det samme Materiel kunde anvendes paa begge Scener. Dette forhindres paa mange Maader, bl. a. ved, at Kælderdybden kun er 3 m ved den nye Scene mod 7 m ved den gamle. Transporten af Materiel bliver vanskelig fra Scene til Scene og fra Magasinrum til Scenen. Der opnaas end ikke ved Nybygningen tilstrækkelig Magasinplads; det forudsættes, at der skal ofres 40 000 Kr. til Udvidelse af Magasiner paa Orlogsværftet, saaledes at den dyre og besværlige Transport derfra opretholdes, vel endogsaa forøges.

For at naa til Gulvet i Teatret skal man 60 Trin i Vejret, for at naa til Galleriet 120 Trin.

Men overskyggende alle disse Indvendinger er dog den øjensynlige Brandfare, som Bygningen rummer, eller rettere de fuldkommen katastrofale Forhold, der vil indtræde i Tilfælde af Brand eller blot Røg, naar 1 200 Mennesker mødes paa det samme Trappekompleks, fordi der ikke er andre Trapper.

Der er talt en Del om Brandvæsenets Erklæringer, og Flertallet klynger sig til en Erklæring, som siger netop det, vi hele Tiden har vidst. Man har fra Brandvæsenets Side erklæret sig indforstaaet i Princippet, men forbeholder sig Ændringer, men hvilke Ændringer, har vi ikke kunnet faa at vide. Vi har i Udvalget udtrykkelig ønsket en skriftlig eller mundtlig Erklæring fra selve Brandvæsenet, netop for at intet af dens Mening skulde forflygtiges ved et Referat. Dette er afvist af Ministeren, som har givet